

Én valamikor a 2000-es évek elején kezdtem el érdeklődni a galóca iránt. Először pergetve, majd még az első valódi horgászat előtt már legyezve szerettem volna fogni legalább egyetlen példányt ebből a titokzatos nagyragadozóból. Nagyjából minden elérhető irodalmat megszereztem, elsősorban német nyelven, tehát elméletben profi vagyok, már amennyire galócából azzá válhat az ember. Semmilyen más halból nem fognak ennyire keveset. Még a legjobb, legnagyobb helyismerettel rendelkező horgászok, a viszonylag halbő, magánkézben lévő folyószakaszokon is maximum 6-8 darabos éves fogásokat tudnak produkálni, de általában aki az adott évben megfogja a galócáját helyiként, már elégedett lehet magával. Ezek persze a pergetésre vonatkoznak, legyezve minden normális méretű galóca ajándék az élettől. Ez a hal rendkívül gyorsan nő, egy 50-60 centis példány általában még csak három éves. Az ilyen, és ennél kisebb halak viszonylag rendszeresen foghatóak olyan vizeken, ahol számottevő állomány él. A negyedik évtől, amikor eléri a 70 centiméteres testhosszt, a viselkedése és az anatómiája is megváltozik. Sokkal óvatosabb lesz, nappal általában inaktív, a szája és a szájürege pedig annyira megcsontosodik, hogy szinte alig tud a horog fogást találni rajta. Ezért is megy el a fárasztás közben a megakasztott galócák jelentős része, főleg a merev pergető felszerelésről.

Fotó: Bartha Péter

Ennél is nagyobb problémát okoznak a táplálkozási szokásai. Elsősorban hallal táplálkozik. Kedvenc csemegéje a paduc, a domolykó, de mivel legtöbb helyen pizstrángok és pérek között él, ezért azokat is nagy számban fogyasztja. Szájának a testméretéhez viszonyított aránya a csukáénál is nagyobb. Saját szememmel láttam a Száván, hogy egy 80-100 centiméteres galóca 40-50 centis halakra vadászik! A probléma az, hogy ha ezekből elkap egyet, akkor akár 2-3 hétig sem nyúl újra táplálékhoz. Ilyenkor gyakorlatilag mozdulatlanul fekszik egy gödör alján, és még arra sem reagál, ha közvetlenül a szája elé lógatják a kedvenc csemegéjét. Ahogy vezetőnk mondta, még az arany Rolexedet is eléjük dobhatod, arra sem lesz kapás. Azokat a rövid periódusokat kell elkapni, amikor aktív, táplálékot keres.

De visszatérve az ominózus reggelhez. Hajnali fél ötkor keltünk, és valami jelképes előreggeli után vaksötétben indultunk az első, viszonylag könnyen megközelíthető helyre, egy zsilip alatti medencéhez. Azért ide, hogy lehetőleg a sötétben botorkálva ne rögtön egy végtagtöréssel indítsuk a túrát. A tettestárs természetesen Péter barátom, aki bár a galócáról csak annyit tud, amennyit elmondtam neki, nagyon lelkes, és minden hülyeségben hajlandó részt venni. Engem közvetlenül a zsilip alá állít Rok, ami csak annyiban kellemetlen, hogy nem igazán van helyem

Fotó: Bartha Péter

a dobáshoz. Pétert a medence kifolyójához küldi, ahová én is szerettem volna állni, de nem akarok vitatkozni. Talán húsz perce dobálok, amikor - még mindig sötétben - látom, hogy felkapcsolódik Péter fejlámpája, és a vezető botladozik felé a köveken. „Rosszat” sejtve megindulok én is feléjük, és valóban, horgásztársam fogott egy galócát. Bár csak 40-50 centis volt, azért nagyon sajnálom, hogy visszaengedte mire odaértem. Legalább látni szerettem volna. Visszamegyek a helyemre az erősödő hajnali fényben, és dobálok tovább. Közben természetesen magamban puffogok, hogy nem lehet igaz, évek óta készülök a galócafogásra, összegyűjtöttem minden okosságot, információt, erre a kolléga fogja meg a halat. Mondom is később Roknak, hiába, nincs igazság a Földön...

A következő egy-két órában több ígéretes szakaszt kipróbálunk, természetesen eredmény nélkül, de legalább tud nekünk mutatni néhány szép példány, így én is jobb kedvre derülök. Tíz óra körül érünk a már említett helyhez, ahol nem elég, hogy több galóca tartózkodik, de még aktívak is. Néha, bár csak félgőzzel, de meg-megindulnak a körülöttük úszkáló táplálékhalak felé. Ettől Rok meglehetősen izgalomba jön, mondja és mutatja, hogy gyorsan dobjunk, most van esélyünk. Mivel a meredek hegyoldal sűrűn be van növe, ezért nem könnyű lengetni.

Péter elfoglalja az ezen a parton lévő egyetlen, nagyjából megfelelő pozíciót, ezért én a medence végéhez megyek, és a sekély vízben átgázolok a folyón. Ez az oldal viszonylag lapos, kavicsos, majd ahogy gyalogolok felfelé homokos. Közben Péter feladja a mögötte lévő növényzettel való küzdelmet, feljebb megy a fák közé és Rokkal beszélgetve, engem figyelnek, és a halakat fotózzák. Én lassan haladok felfelé és közben dobálok. Erről az oldalról nem látni a galócákat, ezért csak vaktában. Jelzik is a srácok a túoldalról, hogy most sikerült éppen elriasztanom az egyik halat, amit esélyem lett volna elérni a léggel. Nagyszerű! Felmegyek a medence elejéhez. Itt már ezen az oldalon is szakadt a part, viszont van a vízben egy jókora szobányi, sima tetejű szikla, amit körülbelül derékig érő víz borít.

Kióvatoskodok a szélég, ahol függőlegesen letörik. Elég szédítő, ahogy lenézek és előttem egy lépésre már 5 méteres a víz. Nem lenne jó beleesni. Így sincs mögöttem túl sok hely, ezért a víznek háttal dobok. Így a fák közé tudom pontosan belengetni a legyet, majd hátrafelé ereszttem el, így nyerve néhány méter dobástávolságot. Közben előkapartam a dobozom aljáról egy már régen elfelejtett, barna, szintetikus anyagokból kötött halutánzatot. Ezt dobálok a 300 grains Streamer Express zsinórral. Dobás után hagyom süllyedni, majd befejem a tálcába.